

լալու էր : Տրումն է այդ դաստիարակուած թիւնը, և եթէ այն, ինչնիւ, Մեր ողորմելի գպրոցներով թէ մեր նանալի մամուլով : Եթէ գանգատիլ պէտք է նախ պէտք է տրանջալ մեր գաստիարական և մեր լրագրական յետագիտութեան գէմ : Նախորդ սերունդը իրեն յաջորդը պատրաստուած պէտք էր ձգեր և ատիկա շրան, կապօրէն ընդօրինակեցին ֆրանսական բարքերը և անոնց լրագրական ուղղութեան հետեւցան, ֆանարագին շատ մեծ տեղ մը տալով : Ես այսօր այդ հին սերունդի կրասիրներն են որ իրենց նախորդներու գործը կը շարունակեն և երբ իր խրագրական բաղադրականն տարբեր բան մը նվելու վրայ անդրադանսն՝ ֆրանսական թերթէ մը թարգմանութիւն մը կամ անոնց կեանքէն խմբագրական մը կը գրեն, այնպէս որ ժողովութիւնին հակաւմը և ճաշակը այլ եւս այս ուղղութիւնը գործած է, և խրագրիներ - որոնք ինչպէս ըստից աւելի ապրուսի համար գործին կապուած են քան թէ գաղափարի մը համար ստիպուած են օգտուիլ ժողովութիւն այս տրամադրութենէն և շահագործել զայն քան թէ հակագրեցութիւն մը ձեռք բերելու միակ և ջանալու :

Ես այս ժողովութիւնը տիկար կողմը շահագործու ձեռնարկներու զասակարգներէն շեն արփեօք իր երգիծաբանական անոնով երեցող լուրաթաթերթէները որոնք ժողովութիւնը գան գանինին միտումէն է որ օգտուի կը շանան :

Լրջութիւնը արգէն մեր ամէն գործերու մէջ կը պակսի, բայց մասնաւոր մեր լրագութեան մէջ կարծեն մեր այս պակասը շեշտակ համեմատութիւն մը կ'առնէ :

Որպահատելի ներկայի մը անշուշտ արդականի ալ ապալայ մը կը պահու, եթէ երբէք անոր հակագրեցութիւն մը երեւան չի զայ մեր մամուլին մէջ ինչպէս նաեւ զատիարակութեան մէջ :

Բանախ վերջէն լրացողներէն եղած ենք, և այնպէս ալ պիտի ըլլանը ատակալին ժամանակ մը եւս, որչափ որ շրջահայեցութիւն ըստածը չունենանք :

ԱՐԵՎԱ Ա. ԱՊՈՅԱՆԻՆ
Դ. ԳՈՒԽԻ 1904 Մայիս 2.

ԱԶԳԱՑԻՆ ՆՈՐ

ՀՐԱՏԱՐԱԿՈՒԹԻՒՆ ՄԸ

Ա 8 Ա հաճոյական տիտղոսիւ է որ կ'ողջունենք նոր երկասիրութիւն մը, Les Inscriptions en écritures surartiques (Աւարտին սեպագիր արձանագրութիւնն), զոր յարգոյ Յովաչի վ. Այսուալճեան իւր առաջին Յիշատակագրին մէջ (գաղզ. Մետուր) խոստացեր էր հրատարակել ի փառ իւրոյ հայրենեաց և յօգուտ գիտնական կանառաց : Նոր հրատարակութիւնս հեղինակին երկրորդ և զինաւոր Յիշատակագրին է, զոր առաջնոյն պէս՝ Գաղղիոյ Արձանագրութեանց շեմարանին մատուցած է ի քննութիւն :

Այս երեւելի գործն ուժածալ հասորը մը ըլլալով կը + 507 էջեւ կը բարկանայի : Բատաջաբանին կը յաջորդեն՝ Ա., ինսնուն ու երկու տրձանագրութիւնը՝ որոնք ցայսօր ի լոյս ընծայուած են : Բնագիրն տառաշրջաւալ ունի հայերէն գրաբար, բառիներէն և գաղցին ընդմիշագիծ թարգմանութիւններ. Բ., Բառարան, ուր բնագրին բառերն՝ յիշեալ երեք լիցուաւ իրենց համազօրները ունին . սակայն նշանակութեան արժանի է սա կէտն՝ որ բաց ի շոր բառէ, բնագրին իւրաքանչիւր բառ ունի իւր համեմատեալ համեմատութիւն մէջ կ'առնէ :

գ, Քերականութիւն, որուն սկիզբը դրուած են ուրարտական սեպաձեւ աթութայք, որոնց թիւն 92 է ընդ ամենայն վերականութիւնն՝ ի միջի այլոց՝ ունի ցերականական համեմատեալ ձեւեր, և միւս հնդիկ-եւրոպական լեզուաց և ուրարտեան բառերուն մէջ եղած հնչական այլեւայլութեանց ցանկերով կը վերջանայ:

Երկասիրութիւնն կը պարունակէ լեզուագիտական, ազգագործական, աշխարհագործական, պատմական, զիցարտնական և սեպագրական միւթեր, որոնց ամէնքն հնի Հայաստանի ընդհանրակէն՝ և մասամբ թիւնայք (Տուագայ) արքայական զաւապին ժողովրդեան կը վերաբերին և Այս երկորորդ թիշաակագիրն պարծանց մը պիտ' որ ըլլայ մեր ազգին՝ պինո մանաւանդ որ ցարդ թէ՝ արեւմանան և թէ՝ արեւելեան զիտնականց գրեթէ առ հասարակ՝ Հայաստանի մէջ գտնուած սեպագիր արձանագրութեանց հեղինակութիւնը և լեզուն, հետեւաբար՝ քաղաքակրթութեան բարձր աստիճան մը, կը զլանային մեր նախարաց, իսկ մեր ազգային յարդոյ երկասիրովն պարտուացած ճոխութեամբ զայն ամենայն մեր ազգային ինչըն ու մեր հայունական ժառանգութիւնն ըլլալը կը ցուցնէ զիտնական փաստերով ըստ պահանձմանց արդի գիտաթեանց և քննադատուած թեան։ Առոյք և որ Ա. Գ. Մ'րտվան յիշեալ արձանագրութեանց լեզուն մէջ հայերէն գրաբարը տեսնել կը ձեւացընէր, սակայն յայտ է պարագար միւնքն իր գրեթէ առ հայունական փաստերով ։ Իւր նախագասաւթիւններն լեզուակիտական և մասաւանդ պատմական ապացոյցներու վրայ հիմնեալ չէն։ ուստի և եւրոպացի զիտնականքն չեղան համամատ գերման արեւելագիտական միւս այլ եւրոպացի զիտնականը՝ որոնց թիւն տուանութիւնը կը հասնի, «այլեւայլ կարծիւ պատականը՝ վերայիշել արձանագրութեանց լեզուին բնութիւնը և պատմագիրները ճշգրտեամբ և պատճութեամբ պէտք էր որ ըլլային: «Յայս՝ Կըսէ հեղինակն»¹⁾

Հածատաել կարող շեղան: Մին կ'ըսէք՝ թէ այն լեզուն Ասորեսանիայց նախաւոր ժամանակաց թագաւորներուն լեզուն էր. իսկ միւնքն թէ շշական և մարական լեզուացի հետ ազգակից է. այլը կ'ըսէքն թէ արդիւ կան է այն լեզուն, և ումանք՝ թէ վրացի լեզուաց պէտք է մեկնել այն լեզուն, և իսկ ումանք՝ հասուս ունով քարոզեցին թէ և ահա ժանօթ լեզու մըն է այն» ։ Ա. Հ. Ա. Ա. Ա. այս տեսակի արձանագրութեանց ուսման մէջ երեւելագրյնն կը համարուէր, կը հասկը Փր. Լընօրմանի տեսութեամբ, որ վրական լեզուին նոյն արձանագրութեանց մէջ գոյութիւնը հաստատել կը ջանար: Ա. Հ. Ա. Ա. Ա. ինչպէս և այլը, կը թարգմանէին կամ թարգմանել կը կարծէն լեզու մը, որոն ոչ ծագուալը զիտէին ստուգութեամբ, ոչ բնութիւնը և ոչ պատմութիւնը՝ որ յերկուց առաջնոց կը յառաջապայի: Գովասանաց արժանի եռանդ մըն էր, սակայն կանիսաւ դասպարտեալ յանպազութիւնն:

Մ'եր յարգոց ազգային վարդպապեան՝ բնականապէս չէր կրնար այնչափ այլեւայլ կարծեաց մէջ ուղղի ճամբան դիւրու դանել՝ Ասկայն՝ ինչպէս ինքն մեղի բերանոցի կը պատմէր, իսկ ուսումնակիտութեան առաջին ամիսներուն մէջ՝ յիշեալ արձանագրութեանց մէջ զանամած հետեւեալ բառերն իոր ուշագրութիւնը գրաւեցին, և, ոսպինքի, Զ, ոգորչին. Յ, ոչինքի. Կ, ունաւութիւնը ու ունաւութիւնը՝ միւսն էր:

1. Աւաշին Ցէշտակագիր. L'Idiome des inscriptions conéiformes urartiennes, 1898, t^e 6.

օր առաջ արդեմամբ, կը ստուգուիր: Ապա՝ երբ այս կողմանի իրարու ետես գիտակը կ'ընէի, իրաւամբ խորհեցայ՝ թէ սրովհետեւ դրարա հայերէնս երանեան և սանսկրիտեան լեզուաց հետ ազդակց եր չ հետազոտուած թիւնու գէպ այս կողմի եւս պէսց եր որ կատարուէին և երբ այս կոպմանէ եւս տոպահով գիտածր եղան, այլ եւս համոզուցաց որ բոլշանդակ մեր այս պէտակին արձանագրութեան բառերուն մէջ արբական գերազանց ամէն լեզուներէն պէտ եր որ երեսփոխանեներ զանուէին: « Արգիստիր յաւնարէն բան, որ Արարուուայ իրիու Թագաւորաց անունն եղած էր, ինծի նախ և յաւնաց տկար յոյս մը տուած մէ մեր արձանագրութեանց մէջ միակ միայնակ յունարէն բառ չէր, սակայն այս նկատմամբ խորին հետաքառակառութիւններ ընելէ հա կեցայ: Այսու հանգիրձ գիտութեան և հայրէնաց օգուտ մ'ըներու ցանկութենէ յանշափա վահագ, զիս շըշապատի ամէն գժուարութեանց յազութել կը ջանայի և Մէկ կողմանէ կը գդայի որ ըրաց անդապար հետազոտութիւններ ոգեկան զօրութիւններս կը սպառէին. միս կորունէ տաննալով որ բարից բաւական մեծ զաւար մը կար՝ սրոնց նկարակիրները ճանշնալի խիստ գժուարին կ'ըլլար, այս զմուարութեան յաղմելու և այս նկատմամբ կը յաջորդը ցանկութիւնն իմ ի ծնէ անզօր ասողջութեանս հոգ ունենալու հարկաւորունէն զօրաւորագոյն եղաւ: Եր մոտածէի որ հօն ապահովակն անբաւ զանձուն մը կար. հարկ էր որքեմ որ գտնայի այն բախտագիտար բարը, որն որ պատճառ պիտ' որ ըլլար որ այս մեծապիտի զանձուն բաներն ինծի խացուին: Փութամ ապա ըսել մէ այն բան՝ ընտր բատ ամենային, յունակն էր. և էր Արգիստին բան, որն որ նախկին յունարէն հրցեստից բան ըլլարով, « սպիտակ, սպիտակիայլ նշանակութիւնը ունի: Ապա զայն արտասանեցի Այստ, կղանակակ այսօր մեր ազգային արձանագրութեանց մէջ զտնուած բառերուն գրեթէ երկու հինգերորդ մասին տէր եղայ»: Այս յունական մասն ոչ թէ լոկ յունական էր, այլ զայն կավող բառերն թէ՛ հայուն և թէ՛ յունին հաւազար

ինչը էր՝ թողեալք նախաւոր մօրէ: Նոյնը պէտք է ըսել միս արխական աարերաց համար, որոնք ազգային արձանագրութեանց մէջ կը գտնուէին: Բնուանդակ այս տարերաց կամ իմբերու ցանակութիւնն հարիւրի համամատութեամբ, հետեւեալքն են երկրորդ Բնուանդակագրին մէջ. 41 հայ գրաւար. Ցն նախկին յունարէն 5 սանսկրիտեան, և երանեան, 4 լատին, և գերմանական. 1/2 հայերէն աշխարհաբար. և կորիւական, են, Բնուանդակ արխական կամ հնդիկ-եւրոպական բառերուն գումարն 401 = 94 1/2 % բրյուլով, արձանագրութեան լեզուին բնուր թիւնն ու ծագունն խնդրոյ տակ շինար: Օտարազգի բառեր եւս կան: Ուստի համաց գումար 424 են թուով անկախ կամ արամատական բառերն, այսինցն ի բաց առեալ ածանցականներն¹: Հեղինակն շրու բառ միայն չէ կըցել մեկնել, ինչպէս վերբ ակնարկեցներ:

Հեղինակն ուրարտեան բարբառոյն ծաղման, զարգացման գտարման պատմուած թիւնը կ'ընէ այնպիսի լրուաւոր կերպով, որ ընթերցողն զայն գիւրաւ, կ'ըմբռաւ: Եւրաւապացի ուրարտագիտաց և ոչ մին ցաղդ կա, բոլ եղած է այս պատմական մասը յօրինել, այսու որ լեզուին բնաթիւնը կ'անգիտանան և մանաւանգ հին ժամանակաց յօրն քանի մը պատմագրուց աւանկութիւնն ենքը չեն կրնար մերձեցնել մեր ազգային սահմագրական լեզուին, ինչպէս յաջով եպաւական կ'ընէ յարաց հեղինակն: Այս պատմութիւնը լեզուակիտական անսութեամբ, սկսեակ արխական ժամանականերէն այսինքն երր հնդիկ-եւրոպական ազգերն համախմբութիւններն էին կ'ապրէին, կը բերէ հեղինակն մինչ չէ: ա. իններորդ զարուն վերջին քառ սորով՝ սրուն մէջ տուաջին անդամ ուրարտագրութիւնը միայն 1706 արձան բառերու գիւղածեցին: Տես Max Müller, The science of language, 1896, Կար. Ա. էջ 574:

1. Սանսկրիտ գրամարտիկոսք իրենց բոլոր լեզուն գարգացումը միայն 1706 արձան բառերու գիւղածեցին: Տես Max Müller, The science of language, 1896, Կար. Ա. էջ 574.

սիւրն պարսիկ Ալքեմիստան պետութեան ժամանակ, նոյն լեզուն կ'աօղբէր տակաւին, և թէ յետոյ՝ հին պարսիկ և հայերէն գրաբար շեղուներէն ննջեալ, գաղրած ըլլալու էր. այսու ամենայնին Ք. և. Հինգերորդ գարուն մէջ՝ անոր երկու հինգերորդ մասունքն երեւան կու զային մեր թարգմանչաց լեզուին մէջ:

Մէր ազգայիններէն ոմանք պիտ' որ զարմանան թերեւս աեսնելով թէ հեղինակէն հայացի նկատուած լեզուի մը մէջ երեսունամից առ հարիւր լոկ յունական բառեր կը գտնուին: Հեղինակին այս երեւոյթը լաւ կը պարզէ. և եթէ չէ տեղուսու այս նկատմամբ երկարել, իւր իսկ խօսքերը կրինելով կ'ըսենք՝ թէ ինչպէս սահակրիտեան և հին երաններէն լեզուներուն բառամթերքն մեծաւ յոյժ չափով իրերաց կը մօտենան, այսպէս ուրարտեանն կամ նախիին հայերէնն յունականին, կամ նախիին հայերէնին ձեռք կը կարկառէ:

Ըստ այսօ՞ բոլանդակ հնդիկ-եւրոպական լեզուաց մէջ ուրարտեան լեզուն անտարակոյս տառնձինն նկարագիր մ'ունենանալով, առանձինն ալ գիրք մ'ունի: Ոսով ըսել չենք ուղեր թէ ուրարտեան հայական գաւառարարտառն հայացի միւս գաւառարարառէն՝ այս է զրաբար լեզուէն կը բաժնուի Կ'որուշի բատ ամենայնի: Եթէ ուրարտեան լեզուին մէջ բազմաթիւ այնպիսի յունական բառեր կան, զորոնք հայ զրաբարին մէջ չենք աեսնար, և զարձեալ՝ իթէ ուրարտականին քերականական ձեւերն մեծաւ մասամբ հայ զրաբարին քերականական ձեւերուն հետ նոյն շեն, այս ամէնն ժամանակաց, իրաց և մանաւանդ տեղեաց արգիւնքն են. յաւելունք եւո ըսել հեղինակին հետ թէ զրաբար լեզուն՝ քաջ քերականաց ձեռքով կրտսեր ժամանակաց մէջ փոփոխութիւններ կրած պէտք է որ ըլլայ. որով բնականասպէս պէտք էր որ ուրարտականին հեռանար աելի կամ նուազ աստիճանան: Պէտք է նաև խորիիլ ինչպէս հեղինակին լաւ դիտել կու տայ, որ Ալքեմիստան պարսիկ հարստութեան ատեն հին պարսկական, և յետոյ պահլաւական լեզուն գրաբարին ինչպիսի եղանակաւորութիւն պատճառեցին. և նոյն իսկ զրաբար

լեզուն՝ լեզուաց յատսուկ գործօնչութեան պատճառու, յետին զարերու մէջ ինչն իրմէ բարգաւաճած և զարգացած պէտք էր որ ըլլար, այնու որ կրտսեր ժամանակաց մէջ արքունեաց և կառավարութեան լեզուն եղած էր, և իւր առջեւ քան զուրարդականն աւելի բաց գալու ունէր և աւելի երկայն կեանք ունեցաւ: Եթէ ուրարտեան լեզուն՝ կ'ըսէ հեղինակին, իւր մէջը տարապայման աստիճանաւ յունական տարրներ ունի, հին Յունաստանի գաւառարարառներն ալ՝ հայերէն գրաբարի բառերը երեւելի բազմութեամբ իրենց ծոցին մէջ կը կրեն: Այսկայն յայտ է թէ առաջնոյն մէջ զտնուած յունական տարրներն զուտ հայական, և երկրորդաց մէջ տեսնուած հայերէն գրաբարի բառերն զուտ յունական են, թէպէս թէ առաջնուններն և թէ երկրորդն հայերէնին և յունարէնին հաւասար տարրներ են, այնու որ նախաղոյն ժամանակաց մէջ երկուքն ալ զանոնց մէկ մօրէ առած են: Այսկայն այս նկատմամբ ինչպէս նաև միւս այլ նիւթոց իրայօք՝ հեղինակին ուշագրաւ խորհրդածութիւնները ոյոյն իսկ անոր Յառաջարանութեան մէջ կարգալու են մեր ազնի բնմթեցողներն:

Ալիարհագրական անուանց լրայօք՝ վերագոյն եղած ակնարկութեամբ կը շատան նանք:

Հարայարելի

ՑՈՎԱԷՓ ՃԻԱԳՈՋԱ

ԿԱՏԱԿԵՐՉԱՌԻՒԽԻՆ ԶՈՐ ՀԱՆԴՅՈՎ,

(Շաբ. տիս էջ 278)

ՏԵՍԻԼ ՈՒԹԵՐՈՐԴԻ

ԱՐԱԿԱՆՈՍ և ԳԵՐԱԿԵՑԵԱԼՆԵՐԸ :

ՄԱՅԱՐՄԱ

ԹՈՂՄԱՍ ...

ՈՇ ԲՆԺՊէս ես, հօրաքոյր:

ՑՈՒՐԻՄԵՐԻՆ: